

DE KOMST VAN ALVA.

Alva kwam om de Nederlanders te straffen over hun verzet tegen hunnen heer, Filips II. Ferdinando Alvarez de Toledo, hertog van Alva, telde thans zestig jaren. Hij bezat eene groote bekwaamheid als krijgsman. Hij had reeds talrijke diensten bewezen aan keizer Karel V. « Ik heb vele ijzeren mannen neergeveld », snoefde hij, « en nu zal het mij gemakkelijk vallen, dit volk van boter te kneden ». Maar hij vergat, dat boter bij het kneden, dikwijls door de vingers glijdt. Toen hij vier jaar telde, was hij reeds wees. Zijn grootvader voedde hem op en liet hem al in zijn prilste jeugd den wapenhandel leeren. Zoo werd Alva een geducht veldheer. Deugden bezat hij niet; echter te meer ondeugden. Zijne verregaande gierigheid was ieder bekend. En zijn ongehoorde wreedheid gaf hem den bijnaam van bloedhond. Met een welgeoefend leger van tien-duizend goed uitgeruste krijgers verliet Alva Spanje. Zeven-en-dertig galleien voerden deze benden naar Genua. Dan ging het dwars door de Alpen en door Bourgondië naar Luxemburg. Te Thionville hield Alva halt. Reeds kwamen afgezanten uit de Nederlanden hem tegemoet. De hertog ontving hen koel.

— Ik ben hier, zeide hij tot zijne volgers. Of ik welkom ben of niet, kan mij weinig schelen.

Den 22^{en} Augustus bereikte men Thienen. Alva bevond zich in zijn kamp. Daar stond de groote, statige veldheer met zijn lang gelaat, zijne ingevallen wanden, zijne donkere, glinsterende oogen, zijn langen, grijzen baard, welke in tweeën gescheiden op zijne borst viel. Er naderde een bezoeker. Hij werd reeds aangediend.

— Lamoraal, graaf van Egmont, prins van Gaver wenscht zijne opwachting te maken, sprak een page op eerbiedigen toon.

— Ha, daar is de oproerling ! spotte de hertog.

Egmont, die deze woorden hoorde, verbleekte licht. Hij herstelde zich.

— Ik kom u, den vertegenwoordiger van mijn vorst, mijne hulde aanbieden, zei Egmont beleefd. Gelief deze rossen als een bewijs van mijn eerbied te aanvaarden.

Een dienaar naderde met eenige prachtige paarden. Alva toonde zich zeer koel.

— Ik zou liever stil in Brussel gebleven zijn en er mijne komst afgewacht hebben. Deze reis moet u vermoeien, sprak hij verre van vriendelijk.

Dacht Egmont misschien een oogenblik aan Oranje's waarschuwing? Maar ziet, Alva sloeg eenigen tijd later vertrouwelijk zijnen arm om Egmont's hals en sprak minzaam met hem. Daar lag de klauw om den nek, waar welhaast het zwaard van den beul... maar neen, Egmont was weer geheel gerust gesteld. Immers, de hertog zei :

— Ik ben verlangend naar Brussel te rijden. Blijf aan mijne zijde.

Weldra reden ze heen, Alva en Egmont. Door de Leuvensche poort trokken ze de hoofdstad binnen. Niet ver van Egmont's heerlijke woning (1) stond het huis van eene zekere Mevrouw de Jasse. En hier waren voor Alva vertrekken ingericht. 's Konings wreker bevond zich in de Nederlanden.

* * *

Graaf Egmont was zeer verouderd. Hij telde nu zes-en-veertig jaren en reeds waren zijn haren grijs. Nooit sliep hij zonder pistolen onder zijn hoofdkussen. Dikwijls werd hij door onrust geplaagd. Een voornaam Spanjaard had hem gezegd :

— Zorg spoedig weg te zijn, want men heeft aan 's konings hof veel kwaad van u verteld. Het gezang der vogels in het bosch is veel aangener dan dat van de vogels in de kooi.

En nu op een Septemberdag overdacht Egmont al deze geruchten.

— Men jaagt mij noodeloos vrees aan ! riep hij eindelijk uit. Hier voor mij ligt een brief van Filips, waarin hij mij nogmaals zijn innige vriendschap betuigt. En ik zou twifelen aan het woord van mijn vorst? Alva's zoon, Fernando, is mijn verkleefde vriend. Hoe genoeglijk gaan wij samen om. Onlangs nog op het feestmaal waren wij geen oogenblik gescheiden. En de hertog zelf, zendt hij mij niet allerlei geschenken? Mijn vriend Hoorne immers is ook

(1) Nu het hotel Aremberg.

ALVA.

teruggekeerd van Weert. Alva heeft hem betuigd, dat de koning onze diensten zeer op prijs stelt.

Inderdaad, de graaf van Hoorne, die zich op zijn kasteel te Weert teruggetrokken had, bevond zich weer in Brussel, gelokt door de vleierij van Alva.

De page trad Egmont's vertrek binnen. Op een zilveren schaal bood hij een brief aan. De graaf las het stuk.

— Ha, riep hij vroolijk uit, weer een bewijs, dat ik hier geëerd word. Don Fernando, Alva's zoon, noodigt mij tot een middagmaal, morgen te houden. Oranje is waarlijk veel te angstig geweest.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

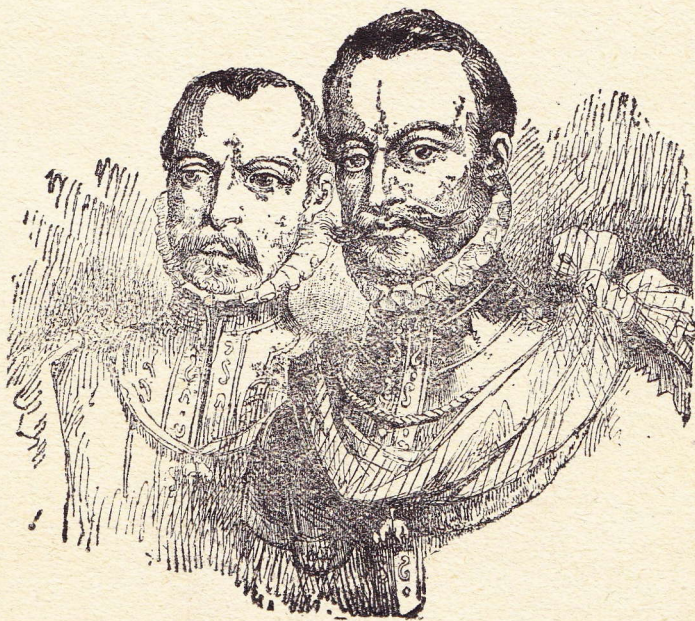
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58